

Arrest

nr. 118 020 van 30 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissarisgeneraal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat A.-S. ROGGHE en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

Voor eerste verzoeker Q.A.W.:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Tadzjiek afkomstig uit het dorp Namaz Jai, district Hisa-i-Awali Kohistan in de provincie Kapisa. U beschikt over de Afghaanse nationaliteit. Sinds uw kindertijd was u uitgehuwelijkt aan G.(...) S.(...) (O.V. 6.993.604), tevens een kleinkind van uw oom van vaderskant. Toen ze nog jong was stierf haar moeder en haar vader hertrouwde. Sindsdien verwaterde het contact tussen beide families omdat de stiefmoeder van G.(...) geen contact meer wilde met uw

familie. U zag G.(...) soms in het dorp of op familiefeesten en jullie lachten naar elkaar. Op een dag vernam u van uw grootmoeder dat G.(...) uitgehuwelijkt was aan een oudere man. U stuurde verschillende keren familieleden naar haar vader om een aanzoek te doen in uw naam maar dit werd telkens geweigerd. Toen u G.(...) ontmoette zei ze dat ze met u wilde weglopen. Ze dreigde ermee om zelfmoord te plegen indien ze met de oudere man moest trouwen. Enkele dagen later was G.(...) op het huwelijksfeest van haar neef. Jullie hadden afgesproken dat ze naar buiten moest komen en dat u haar daar zou opwachten in de wagen van een vriend. Jullie reden naar Kabul en vluchtten naar Iran. Dit was in het jaar 1384 (Afghaanse kalender, komt overeen met 21 maart 2005/20 maart 2006 onze kalender). Enkele dagen na jullie aankomst in Iran trouwden jullie voor een soennitische imam. Jullie woonden op verschillende adressen bij de stad Karaj en u werkt er in het zwart als lasser. U had een team van tien mensen onder u. Uw twee kinderen werden in Karaj geboren. Omdat jullie illegaal in Iran verbleven en omdat u bang was om gerepatriëerd te worden besliste u naar Europa te vluchten. In de vijfde maand van 1390 (23 juli/22 augustus 2011) reisden jullie illegaal naar Griekenland. Daar raakte u gescheiden van uw echtgenote die naar België was doorgereisd. Ze diende hier een asielaanvraag in op 12 april 2012. Uiteindelijk belandde u in Oostenrijk vanwaar u naar België werd overgebracht om uw echtgenote te vervoegen. Op 15 januari 2013 diende u een asielaanvraag in. U beschikt over een taskara, een attest van uw religieus huwelijk afgesloten in Iran, medische attesten van de geboortes van uw kinderen in Iran en documenten waaruit blijkt dat u in het kader van de Dublin akkoorden vanuit Oostenrijk naar België werd overgebracht om uw echtgenote te vervoegen.

B. Motivering

Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen niet plausibel zijn. Zowel u als uw echtgenote legden immers uiterst vage verklaringen af over de man aan wie uw echtgenote zou zijn uitgehuwelijkt. Zo kende u de naam niet van de persoon met wie uw echtgenote had moeten trouwen. U zou ook nooit aan uw vrouw gevraagd hebben of ze wist hoe hij heette (CGVS, p. 12 en 13). Uw echtgenote verklaarde in dit verband dat ze zijn naam niet kende. Ze vroeg er niet naar omdat ze het niet wilde weten (CGVS echtgenote, p. 9). Hoewel ze deze persoon enkele keren gezien had wist ze niets meer te vertellen dan dat het een rijke man uit de buurt was die ouder was dan veertig jaar (CGVS, p. 8 en 9). U beweerde in dit verband dat de vader van uw echtgenote niets wilde zeggen omdat hij niet wilde dat uw familie zou te weten komen dat hij zijn dochter aan iemand anders had beloofd. Deze uitleg houdt echter geen enkele steek. Hij wees immers al uw huwelijksaanzoecken af waardoor u zelf wel kon aannemen dat ze een andere kandidaat hadden gevonden (CGVS, p. 12 en 13). Vervolgens dient gewezen te worden op een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote G.(...). Zo verklaarde u dat zij, nadat uw huwelijksaanzoecken door haar familie werden afgewezen, enkel nog buiten mocht om water te halen (CGVS, p. 15). Zijzelf verklaarde aanvankelijk dat ze na de weigering van de aanzoecken enkel nog buiten kon komen als haar stiefmoeder er niet was en dat haar stiefmoeder haar niet meer naar buiten stuurde om water of andere zaken te halen. Geconfronteerd met uw versie van de feiten wijzigde uw echtgenote haar verklaringen. Ze beweerde dat ze wel nog enkele keren naar buiten werd gestuurd maar dat haar stiefbroer dan soms moest meegaan (CGVS echtgenote, p.11). Verder verklaarde uw echtgenote dat ze u, nadat uw huwelijksaanzoecken geweigerd waren, nog ontmoet heeft in het dorp en dat ze zelfs samen met u naar het districtshuis ging om haar taskara aan te vragen. Het is echter helemaal niet aannemelijk dat de vader van G.(...) haar niet beter in de gaten hield en dat ze stiekem zijn taskara kon meenemen om samen met u haar identiteitsbewijs te gaan aanvragen (CGVS echtgenote, p.6 en 7). Evenmin geloofwaardig is dat jullie nog het risico namen om elkaar te ontmoeten op voor anderen toegankelijke en zichtbare plaatsen (CGVS, p. 15). Er kan van worden uitgegaan dat de door u beschreven omgang tussen een jongen en een meisje (met elkaar praten, naar elkaar lachen,...) in een Afghaanse dorpsgemeenschap altijd wel door iemand wordt opgemerkt en dat hier dan over gepraat wordt. Tot slot dient er op gewezen te worden dat er geen bewijskracht kan worden toegekend aan de door u neergelegde huwelijksakte. Vooreerst werden er wijzigingen aangebracht aan de inhoud door persoonsgegevens te bewerken met correctievloeistof en werden noch uw leeftijd noch deze van uw echtgenote ingevuld in de daarvoor voorziene vakjes. Verder stelde u dat u de personen die getuige waren van jullie huwelijk niet goed kende. U kon enkel zeggen dat het oudere Afghaanse personen betrof (CGVS, p. 8). Uw echtgenote verklaarde hierover dat er twee of drie getuigen waren en dat ze deze niet kende (CGVS echtgenote, p. 4). In het door u neergelegde attest wordt er echter melding gemaakt van vier getuigen. Bovendien heeft één van de getuigen dezelfde naam als uw vader namelijk A.(...) M.(...). De naam van de vader van deze getuige komt overeen met de naam van uw grootvader, namelijk A.(...). Tot slot verklaarde u dat de mullah die het huwelijk voltrok er voor zorgde dat uw huwelijk werd ingeschreven bij de Afghaanse

ambassade in Iran (CGVS, p. 5). Uit dit document blijkt echter nergens dat het op enige manier geregistreerd werd door de ambassade. Bovendien blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat er bijzonder veel valse Afghaanse (identiteits)documenten in omloop zijn. Het feit dat de door u neergelegde huwelijksakte niet authentiek blijkt te zijn wijst er op dat u reeds in Afghanistan bent getrouwd en niet pas na uw aankomst in Iran. Gelet op bovenstaande kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, 2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt het melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Hisa-i-Awali te worden beoordeeld.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt dat het geweld in Kapisa geconcentreerd is een aantal specifieke districten. Andere districten, waaronder het uwe, kunnen omschreven worden als rustig tot zeer rustig.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uw regio actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden

van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw district aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit staan hier immers niet ter discussie. Dat uw kinderen in Iran zijn geboren en dat u vanuit Oostenrijk naar België werd overgebracht in het kader van de Dublin akkoorden wordt evenmin betwist. De door u neergelegde huwelijksakte werd hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

Voor tweede verzoekster S.G.:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Tadzjiek afkomstig uit het dorp Namaz Jai, district Hisa-i-Awali Kohistan in de provincie Kapisa. U beschikt over de Afghaanse nationaliteit. Sinds uw kindertijd was u uitgehuwelijkt aan A.(...) W.(...) Q.(...) (O.V. 6.993.604), tevens een neef van uw moeder. Toen u nog jong was stierf uw moeder en uw vader hertrouwde met een vrouw genaamd K.(...). U had een slechte relatie met uw stiefmoeder en zij wilde geen contact meer met de familie van uw toekomstige echtgenoot. U ontmoette A.(...) W.(...) soms nog in het geheim bijvoorbeeld wanneer u water gingen halen in de rivier. Op een dag vernam u van uw tante dat uw stiefmoeder u wilde uithuwelijken aan een rijke oudere man. Hij kwam enkele keren bij jullie op bezoek en u moest hem dan fruit en thee brengen. U wilde niet met hem trouwen en u vertelde alles aan uw grootmoeder. Zij lichtte de familie van A.(...) W.(...) in. De familie van A.(...) W.(...) deed enkele huwelijksaanzoeken maar uw vader en stiefmoeder weigerden. Uiteindelijk zei u aan A.(...) W.(...) dat u met hem wilde wegllopen. U ging nog samen hem naar het districtscentrum om uw taskara te halen en kort daarop, tijdens het trouwfeest van uw neef, vluchtten jullie naar Kabul. Vandaar reisden jullie naar Iran. Enkele dagen na jullie aankomst in Iran trouwden jullie voor een soennitische imam. Jullie woonden op verschillende adressen in de regio Karaj. Uw twee kinderen werden in Karaj geboren. Omdat jullie bang waren om in Iran gevonden te worden door uw familie en ook omdat de Iraanse autoriteiten Afghanen repatrieerden beslisten jullie om naar Europa te vluchten. In de vijfde maand van 1390 (23 juli/22 augustus 2011) reisden jullie illegaal naar Griekenland. Daar raakte u gescheiden van uw echtgenoot. U kon doorreizen naar België en diende hier een asielaanvraag in op 12 april 2012. Uw echtgenoot kwam u later vervoegen en op 15 januari 2013 diende hij eveneens een asielaanvraag in. U beschikt over een taskara.

B. Motivering

Uit de elementen aanwezig in uw administratief dossier blijkt dat u uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven die terzake door uw partner Q.(...) A.(...) W.(...) werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd volgende beslissing genomen:

“Er dient opgemerkt te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen niet plausibel zijn. Zowel u als uw echtgenote legden immers uiterst vage verklaringen af over de man aan wie uw echtgenote zou zijn uitgehuwelijkt. Zo kende u de naam niet van de persoon met wie uw echtgenote had moeten trouwen. U zou ook nooit aan uw vrouw gevraagd hebben of ze wist hoe hij heette (CGVS, p. 12 en 13). Uw echtgenote verklaarde in dit verband dat ze zijn naam niet kende. Ze vroeg er niet naar omdat ze het niet wilde weten (CGVS echtgenote, p. 9). Hoewel ze deze persoon enkele keren gezien had wist ze niets meer te vertellen dan dat het een rijke man uit de buurt was die ouder was dan veertig jaar (CGVS, p. 8 en 9). U beweerde in dit verband dat de vader van uw echtgenote niets wilde zeggen omdat hij niet wilde dat uw familie zou te weten komen dat hij zijn dochter aan iemand anders had beloofd. Dez e uitleg houdt echter geen enkele steek. Hij wees immers al uw huwelijksaanzoeken af waardoor u zelf wel kon aannemen dat ze een andere kandidaat hadden gevonden (CGVS, p. 12 en 13). Vervolgens dient gewezen te worden op een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote G.(...). Zo verklaarde u dat zij, nadat uw huwelijksaanzoeken door haar familie werden

afgewezen, enkel nog buiten mocht om water te halen (CGVS, p. 15). Zijzelf verklaarde aanvankelijk dat ze na de weigering van de aanvragen enkel nog buiten kon komen als haar stiefmoeder er niet was en dat haar stiefmoeder haar niet meer naar buiten stuurde om water of andere zaken te halen. Geconfronteerd met uw versie van de feiten wijzigde uw echtgenote haar verklaringen. Ze beweerde dat ze wel nog enkele keren naar buiten werd gestuurd maar dat haar stiefbroer dan soms moest meegaan (CGVS echtgenote, p.11). Verder verklaarde uw echtgenote dat ze u, nadat uw huwelijksaanvragen geweigerd waren, nog ontmoet heeft in het dorp en dat ze zelfs samen met u naar het districtshuis ging om haar taskara aan te vragen. Het is echter helemaal niet aannemelijk dat de vader van G.(...) haar niet beter in de gaten hield en dat ze stiekem zijn taskara kon meenemen om samen met u haar identiteitsbewijs te gaan aanvragen (CGVS echtgenote, p.6 en 7). Evenmin geloofwaardig is dat jullie nog het risico namen om elkaar te ontmoeten op voor anderen toegankelijke en zichtbare plaatsen (CGVS, p. 15). Er kan van worden uitgegaan dat de door u beschreven omgang tussen een jongen en een meisje (met elkaar praten, naar elkaar lachen,...) in een Afghaanse dorpsgemeenschap altijd wel door iemand wordt opgemerkt en dat hier dan over gepraat wordt. Tot slot dient er op gewezen te worden dat er geen bewijskracht kan worden toegekend aan de door u neergelegde huwelijksakte. Vooreerst werden er wijzigingen aangebracht aan de inhoud door persoonsgegevens te bewerken met correctievloeistof en werden noch uw leeftijd noch deze van uw echtgenote ingevuld in de daarvoor voorziene vakjes. Verder stelde u dat u de personen die getuige waren van jullie huwelijk niet goed kende. U kon enkel zeggen dat het oudere Afghaanse personen betrof (CGVS, p. 8). Uw echtgenote verklaarde hierover dat er twee of drie getuigen waren en dat ze deze niet kende (CGVS echtgenote, p. 4). In het door u neergelegde attest wordt er echter melding gemaakt van vier getuigen. Bovendien heeft één van de getuigen dezelfde naam als uw vader namelijk A.(...) M.(...). De naam van de vader van deze getuige komt overeen met de naam van uw grootvader, namelijk A.(...). Tot slot verklaarde u dat de mullah die het huwelijk voltrok er voor zorgde dat uw huwelijk werd ingeschreven bij de Afghaanse ambassade in Iran (CGVS, p. 5). Uit dit document blijkt echter nergens dat het op enige manier geregistreerd werd door de ambassade. Bovendien blijkt uit de informatie van het Commissariaat -generaal dat er bijzonder veel valse Afghaanse (identiteits)documenten in omloop zijn. Het feit dat de door u neergelegde huwelijksakte niet authentiek blijkt te zijn wijst er op dat u reeds in Afghanistan bent getrouwd en niet pas na uw aankomst in Iran. Gelet op bovenstaande kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw vluchtrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, 2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt het melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld,

waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Hisa-i-Awali te worden beoordeeld.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse", dd. 21 maart 2013) blijkt dat het geweld in Kapisa geconcentreerd is een aantal specifieke districten. Andere districten, waaronder het uwe, kunnen omschreven worden als rustig tot zeer rustig.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uw regio actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in uw district aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 doen geen afbreuk aan de conclusie van het Commissariaat-generaal, die werd gemaakt na een analyse en afweging van alle elementen in de beschikbare landeninformatie. U bracht bovendien geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit staan hier immers niet ter discussie. Dat uw kinderen in Iran zijn geboren en dat u vanuit Oostenrijk naar België werd overgebracht in het kader van de Dublin akkoorden wordt evenmin betwist. De door u neergelegde huwelijksakte werd hierboven reeds besproken."

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade weerhouden worden.

De door u neergelegde taskara kan aan bovenstaande niets wijzigen. Uw identiteitsgegevens en nationaliteit worden immers niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekers wensen te onderstrepen dat er een vertalingsprobleem was bij het interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en geven inhoudelijke kritiek op de motieven van de bestreden beslissing.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare

nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. De Raad kan op basis van verzoekers' verklaringen geen geloof hechten aan hun asielrelaas. Verzoekers leggen immers tegenstrijdige, incoherente en niet aannemelijk verklaringen af omtrent kernaspecten van hun asielrelaas. Vooreerst stelt de Raad vast dat zowel eerste verzoeker als tweede verzoekster bijzonder weinig informatie kunnen geven over de man aan wie tweede verzoekster zou zijn uitgehuwelijkt. Zo kent eerste verzoeker zijn naam niet en zou hij dit ook nooit aan zijn vrouw gevraagd hebben (stuk 5, gehoorverslag 03/09/2013 eerste verzoeker, p. 12 en 13). Evenmin weet eerste verzoeker waar hij vandaan kwam, wat zijn job was, of hij andere vrouwen had en of hij geld beloofd had aan de vader van tweede verzoekster of hem bedreigde (stuk 5, gehoorverslag 03/09/2013 eerste verzoeker, p. 13). Ook tweede verzoekster weet de naam van deze man niet en stelt dat ze er niet naar vroeg omdat ze het niet wilde weten (stuk 3, gehoorverslag 03/09/2013 tweede verzoekster, p. 9). Bovendien stelt tweede verzoekster expliciet niets te weten over hem (stuk 3, gehoorverslag 03/09/2013 tweede verzoekster, p. 9). Ook de leeftijd van deze man blijken verzoekers niet met zekerheid te weten. Zo stelt eerste verzoeker dat hij 37 of 40 jaar is, terwijl tweede verzoekster denkt dat hij ouder dan 40 is (stuk 5, gehoorverslag 03/09/2013 eerste verzoeker, p. 13 en stuk 3, gehoorverslag 03/09/2013 tweede verzoekster, p. 9). Waar verzoekers in onderhavig verzoekschrift volharden in hun verklaringen en stellen dat het niet kennen van de naam van deze persoon hun geloofwaardigheid niet ondermijnt, stelt de Raad vast dat deze persoon aan de oorzaak ligt van verzoekers' vlucht uit Afghanistan. Er mag dan ook redelijkerwijze van verzoekers worden verwacht dat zij dienaangaande enige concrete en overtuigende informatie weten te verstrekken. Waar eerste verzoeker stelt dat de vader van tweede verzoekster geen informatie omtrent deze man kwijt wou, omdat hij niet wou dat de familie van eerste verzoeker te weten kwam dat tweede verzoekster aan iemand anders beloofd was, stelt de Raad vast dat deze verklaring van verzoeker geenszins logisch is (stuk 5, gehoorverslag 03/09/2013 eerste verzoeker, p. 13). De grootmoeder van tweede verzoekster had de vader van eerste verzoeker immers reeds ingelicht, waarop de vader van eerste verzoeker drie of vier huwelijksaanzoeken deed bij de familie van tweede verzoekster (stuk 5, gehoorverslag 03/09/2013 eerste verzoeker, p. 13 en 14).

Daarnaast leggen verzoekers tegenstrijdige verklaringen af omtrent de vader van tweede verzoekster. Zo stelt eerste verzoeker dat hij nog steeds in Namaz Jai in Kapisa woont en dat hij dit vernomen heeft via zijn vader (stuk 5, gehoorverslag 03/09/2013 eerste verzoeker, p. 16). Erop gewezen dat tweede verzoekster voor de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde niet te weten waar haar vader verblijft, verklaart verzoeker dit door te stellen dat zij dit op dat ogenblik nog niet wisten (stuk 5, gehoorverslag 03/09/2013 eerste verzoeker, p. 16). De Raad stelt echter vast dat tweede verzoekster voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen evenzeer verklaart geen exacte info te hebben over de verblijfplaats van haar vader (stuk 3, gehoorverslag 03/09/2013 tweede verzoekster, p.

3). Erop gewezen dat eerste verzoeker verklaarde dit zeker te weten omdat iemand hem dit vertelde, stelt tweede verzoekster slechts dit niet te weten (stuk 3, gehoorverslag 03/09/2013 tweede verzoekster, p. 3). Aangezien verzoekers beweren de vader en de familie van tweede verzoekster te vrezen, is het geenszins aannemelijk dat zij hieromtrent geen eenduidige verklaringen afleggen. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekers ook tegenstrijdige verklaringen afleggen omtrent het moment waarop zij beslist hebben om te vluchten. Zo verklaart eerste verzoeker dat tweede verzoekster hem “face-to-face” vertelde dat zij wilde vluchten en dat ze hem dit twee of drie dagen voor het huwelijk van haar neef vertelde vanwaar zij konden vluchten (stuk 5, gehoorverslag 03/09/2013 eerste verzoeker, p. 15). Tweede verzoekster verklaart daarentegen dat zij alles eerst aan haar grootmoeder vertelde, die dit op haar beurt aan eerste verzoeker vertelde (stuk 3, gehoorverslag 03/09/2013 tweede verzoekster, p. 10). Tevens blijkt uit de verklaringen van tweede verzoekster dat zij reeds twintig dagen of een maand voordat verzoekers gevlucht zijn samen met eerste verzoeker een taskara ging halen omdat zij dit nodig had om te kunnen vertrekken en dat zij op dat moment reeds van plan waren om naar Iran te gaan (stuk 3, gehoorverslag 03/09/2013 tweede verzoekster, p. 6). Tevens leggen verzoekers tegenstrijdige verklaringen af omtrent de manier waarop zij mekaar in het geheim ontmoetten. Zo verklaart eerste verzoeker dat tweede verzoekster na de verschillende aanzoeken van zijn familie enkel nog buiten mocht komen om water te halen en dat zij afspraken bij de rivier (stuk 5, gehoorverslag 03/09/2013 eerste verzoeker, p. 15). Tweede verzoekster verklaart daarentegen dat zij elkaar aanvankelijk zagen toen zij water ging halen, maar dat ze na de aanzoeken niet meer om water werd gestuurd (stuk 3, gehoorverslag 03/09/2013 tweede verzoekster, p. 11). Wanneer tweede verzoekster geconfronteerd wordt met de verklaring van eerste verzoeker wijzigt ze echter plots haar verklaring en stelt ze dat maar enkele keren meer om water werd gestuurd en dat haar stiefbroer vaak werd meegestuurd (stuk 3, gehoorverslag 03/09/2013 tweede verzoekster, p. 11). Bovendien is het in dit opzicht niet aannemelijk dat verzoekers samen een taskara voor tweede verzoekster konden gaan halen nadat de huwelijksaanzoeken van de familie van eerste verzoeker werden afgewezen (stuk 3, gehoorverslag 03/09/2013 tweede verzoekster, p. 6).

Waar verzoekers in onderhavig verzoekschrift stellen dat er een probleem was met de tolk, omdat er genoteerd werd dat de man aan wie tweede verzoekster werd beloofd veertig jaar ouder is dan haar, terwijl hij ongeveer veertig jaar oud is, stelt de Raad vast dat dit wel degelijk correct werd genoteerd in de gehoorverslagen (stuk 5, gehoorverslag 03/09/2013 eerste verzoeker, p. 13; stuk 3, gehoorverslag 03/09/2013 tweede verzoekster, p. 9). Waar verzoekers in onderhavig verzoekschrift stellen dat tevens verkeerd vertaald werd dat tweede verzoekster haar taskara ging halen samen met eerste verzoeker, terwijl zij verklaard heeft dat dit met haar tante was, stelt de Raad vast dat tweede verzoekster tot tweemaal toe verklaarde samen met haar man om de taskara te zijn gegaan (stuk 3, gehoorverslag 03/09/2013 tweede verzoekster, p. 6). De bovenstaande vaststellingen zijn dan ook dermate dat ze niet kunnen worden verklaard door een verkeerde vertaling door de tolk of een onzorgvuldigheid van de dossierbehandelaar. Bovendien stelden zowel eerste verzoeker als tweede verzoekster voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de tolk goed te verstaan (stuk 5, gehoorverslag 03/09/2013 eerste verzoeker, p. 2 en 17; stuk 3, gehoorverslag 03/09/2013 tweede verzoekster, p. 2).

2.5. Verzoekers maken, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas, niet aannemelijk dat zij gegronde redenen hebben om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekers in aanmerking komen voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Uit de objectieve informatie toegevoegd aan de aanvullende nota van verwerende partij (COI Focus Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan, Beschrijving van het conflict, 20 november 2013; COI Focus Afghanistan – Veiligheidssituatie – Regionale Analyse, Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad, 5 december 2013) blijkt dat er dat er voor burgers uit het district Hisa-i-Awali Kohistan in de provincie Kapisa actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een bedreiging van hun leven

of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers uit het district Hisa-i-Awali Kohistan in de provincie Kapisa geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit genoemde informatie blijkt immers dat de veiligheidssituatie in Kapisa erg verschillend is tussen de zuidelijke en de noordelijke districten. In de bergachtige zuidelijke districten is zeer veel AGE- en ANSF-activiteit, waarvan het overgrote deel zich afspeelt in het district Tagab. Occasioneel komt het ook tot een treffen in het district Nijrab. In de noordelijke districten, die aansluiten bij de relatief rustige Shamali-vlakte ten noorden van Kabul, is van dergelijke activiteit amper sprake. In de overige districten plegen de opstandelingen slechts af en toe een aanslag op een hooggeplaatst overheidsfiguur. Er kan dan ook geconcludeerd worden dat er voor burgers in verzoekers' district van afkomst actueel geen sprake is van een reëel risico om te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Ter terechtzitting werd verzoekers de mogelijkheid geboden om te reageren op voormelde informatie. Verzoekers formuleerden hieromtrent geen opmerkingen en brengen geen elementen bij die een ander licht werpen op deze analyse van de veiligheidssituatie.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantonen.

2.7. Verzoekers vragen *in fine* van hun verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekers geven verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend veertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF